

Лятуринська Оксана Михайлівна

Біографія

Оксана Лятуринська (псевдоніми: Оксана Вишневецька, Оксана Печеніг, Оксана Черленівна; криптонім: О. Л.) народилася 1 лютого 1902 року на хуторі Ліски, Волинь, померла 13 червня 1970 року у Міннеаполісі (СІЛА), штат Міннесота.

Батько Михайло Лятуринський служив офіцером російської прикордонної застави біля Старого Олексинця. Мати Ганна Лятуринська походила з родини німецьких колоністів. Оксана мала шестеро сестер і братів: Олександра, Антоніну, Гната, Івана, Марію і Федора. Особиста доля поетеси склалася драматично. Видана силоміць батьком у сімнадцятирічному віці заміж, вона втекла від нелюбого чоловіка й з пригодами дісталася до Чехословаччини. Завершивши середню освіту в Українській гімназії, вчилася в Карловому університеті, Українській мистецькій студії та Чеській вищій промисловій школі у Празі. Була талановитим скульптором, брала участь у художніх виставках, та в 1945 р. під час воєнних подій твори її пропали, а саму авторку спіткало лихо — вона майже зовсім втратила слух. Після війни опинилася в таборі для переміщених осіб в Ашаффенбурзі в Німеччині, з 1949 на еміграції в США. За допомогою Союзу українок оселяється в Міннеаполісі. Там поринає в громадську і творчу працю, створює ряд нових скульптурних портретів, пише поезії. Видає збірку новел "Материнки" (1946) і збірку віршів для дітей "Бедрик" (1956). З'являється друге видання "Княжої емалі" (1956), що включає також збірку "Веселка". Бере участь в діяльності Об'єднання українських письменників "Слово". Одна з перших підписала статут цього товариства (1957). Дописує до літературного збірника "Слово", що виходить в Канаді. Поетична творчість О. Лятуринської міжвоєнного періоду обмежується двома її збірками: "Гусла" (1938) та "Княжа емаль" (1941), які, проте, поставили її ім'я серед найталановитіших представників "празької школи".